

Poslední esesák: “Krvavý hrabě” generál Karl von Pückler, pan Jizva. 12. května 1945 spáchal sebevraždu na půdě domu u demarkační linie. Byl to poslední výstřel II. světové války. Předtím popravil dceru (†5) své sekretářky (†28). Utajený masakr a bitva u Slivice

- CZ24 News | 12. května 2020

ČESKO: Poslední výstřel II. světové války byl ten, který mířil do spánku generála Waffen-SS Karl von Pücklera (†59). Sebevraždu spáchal na půdě domku č. 99 v Čimelicích u Písku dne 12. května 1945. Měl na rukou krev stovek Pražanů. Čtete příběh posledního esesáka.

Generál Waffen SS Karl von Pückler (uprostřed s cigaretou) před svou Tatrou 97 s poznávací značkou SS-500463.

O obludné postavě hraběte a generála SS Karl von Pücklera se píše jen málo, jako by se ji současná propaganda snažila utajit, ačkoliv jde o příběh, ze kterého mrazí a podle něhož by se

měly **točit filmy**.

Byl právě generál **von Pückler**, jehož jednotky **8. května masakrovaly Pražany** a bojovaly do posledního dechu o čest a slávu Třetí říše. **To on chtěl Prahu srovnat se zemí.**

Osud esesáka Pücklera přezdívaného “Krvavý Hrabě” je zamlžen **současnou propagandou** stejně jako příběh a **počet obětí** poslední bitvy II. světové války, **bitvy u Slivice**. Jako by ta bitva, které se účastnilo takřka 20 tisíc vojáků ani nebyla. Přečtěte si ten příběh (5 minut) a pak: Nezapomeňte!

Generál von Pückler přijíždí do Čimic (jeho Tatra uprostřed mírně vpravo)

Tisíce obětí 12. května 1945

Bitvy u Slivice se jí zúčastnilo 6 tisíc nacistických vojáků – tři dny po kapitulaci v Berlíně (9. května) – a přibližně stejný počet bojovníků na straně Čechů a Rudé armády.

Počet obětí bitvy u Slivice nebyl nikdy přesně stanoven, je **odhadován do tisíců**. Přesto o nich současná propaganda mlčí – ač jde o **masakr v několika hodinách**, který měl stejný počet obětí jako slavné **Pražské povstání** během **celých pěti dnů** svého trvání (5. – 9. května 1945).

Jsme uprostřed masivní iniciativy přepisování dějin, proto čtěte pozorně a **širte tento text dál** (vlevo nahoře), je důležitou součástí **paměti národa**.

Hrabě Karl von Pückler, nebo též Carl von Pückler-Burghauss (7. října 1886 - 12. května 1945) byl generálem Waffen-SS, velitel posledních bojujících německých jednotek na území

Československa. Veterán I. světové války a **zakládající člen SA.**

Esesáci přísahají věrnost Adolfu Hitlerovi

Tajemství jizvy

Velkou jizvu na levé tváři měl z buršáckého šermířského souboje v Berlíne ve 30. letech. Byl fanatický nacista a rychle postupoval ve vojenské hierarchii. Konec války ho zastihl v nejvyšší funkci Gruppenführera SS.

Během Pražského povstání vedl 2. tankovou divizi Reich SS, 5. divize Viking SS Panzer a 44. motorizovanou pěší divize SS Valdštejn, které usilovaly o brutální potlačení Pražského povstání s cílem proniknout na západ do americké okupační zóny.

Generál von Pückler byl zastáncem totálního zničení Prahy. Ještě 7. května píše svému velení: ***“Pro noc rozkaz nasazení plamenometných a destrukčních jednotek. Žádáme znovu silné nasazení letectva proti Václavskému náměstí - Příkopům.”***

Generál von Pückler měl úzké rty a úzké obočí. A navíc byl hrabě. Velel tankům, které útočily na pražské barikády. Byl autorem triku s ženami a dětmi jako štíty.

Podvod s kapitulací

Pražskou kapitulaci podepsalo velení Wehrmachtu dne 8. května s platností od 18

h. Němcům byl umožněn volný odchod z Prahy. O nic jiného nešlo, byla to lest, podvod, na který skočili tehdejší povstalci, **nejjednodušší způsob jak rychle utéct před Rudou armádou**, která se rychle blížila ku Praze.

Připomeňme, že Němci pobili, umučili a zavraždili během II. války 365 tisíc občanů Československa, což se dobře pamatuje, protože to je jako dny v roce.

Dne 8. května od 17 h začal útěk německých jednotek i civilního obyvatelstva z Prahy. Pokračoval celou noc a následujícího dne (9. května). Němci i s ženami a dětmi spěchali na západ k americkým liniím. Německá auta ujížděla po silnici i polními cestami ve snaze **dostat se co nejrychleji do amerického pásma.**

Krvavý hrabě říká Nein

Šlo o skupinu, která doufala ve vítězství říše do poslední chvíle (Hitler spáchal sebevraždu 30. dubna). Němci utíkali **od 5. května**, kdy začalo přemalovávání nápisů – a první konflikty.

Generál Waffen SS Karl von Pückler se odmítl kapitulaci podřídít. Prahu opouštěl až ve středu 9. května 1945. Po vypuknutí Pražského povstání udržel **prostor kolem svého velitelství v budově právnické fakulty University Karlovy.** Prahu opouštěl až odpoledne ve své **černé Tatře 97** poznávací značky SS-500463 obklopen svou vlastní armádou.

Dříve: Standortkommandantur. Dnes: Právnická fakulta UK. Zde sídlil Generál Waffen SS Karl von Pückler, než 9. května 1945 odjel velet své poslední bitvě, která byla zároveň i poslední ve II. světové válce.

Pražské barikády. Tankům, které proti nim útočily, velel generál Waffen SS Karl von Pückler

Krvavá bitva v Milínské kotlině (Bitva u Slivice)

Generál SS von Pückler míří ve své Tatře a se svou armádou do Čimelic u Písku, kudy prochází demarkační linie. Doufá, že se mu podaří domluvit se s Američany, aby ho vzali do zajetí.

Cestou do Čimelic (tedy 9. května) dává generál von Pückler rozkaz šest tisícům dobře vyzbrojených vojáků, kteří tvořili jeho zadní voj, aby se opevnili v Milínské kotlině prostoru u strakonické silnice mezi Slivicí a Čimelicemi.

Právě tyto dny byly pro místní snad vůbec nejhorší. Esesáci generála von Pücklera se mstili na civilním obyvatelstvu. **Utloukali je pažbami** a stříleli v lese.

Vojáci Rusé armády. Ze 100 mladých mezi 20 a 25 lety přežili jen tři.

Poslední bomby II. světové války v Evropě

Jevgenij Olisinskyj

Tři obranná pásma. Tanky, děla, minomety, byla rozmístěna po obvodu Milínské kotliny. Mezi stanovišti těžké techniky se zakopala na strategických místech pěchota.

Proti této armádě vyrazili z Příbrami 11. května partyzáni ze skupiny Smrt fašismu a revoluční gardy. Přidalo se k nim i několik horkokrevných mladíků ze Slivice, toužících vybit si na nacistech svou zlost. Akce několika desítek partyzánů však neměla sebemenší šanci na úspěch. Esesáci jich navíc většinu postříleli, když **vyvěsili bílý prapor**, jako že se vzdávají.

Partyzáni ze skupiny Smrt fašismu. Velitel skupiny Jevgenij Olisinkyj uprostřed pod kyticí.

Odporný trik s bílou vlajkou

„Esesáci mávali bílým praporem, že se vzdávají. Partyzáni vyšli a oni je postříleli,“ vzpomíná pan **Jiří Vostarek**, tehdy dítě, schované s rodiči ve sklepě domu v lese nedaleko bojiště.

Jeho slova potvrzuje pamětník **Petr Hošek z Příbrami**, který se zúčastnil bojů: *“Němci použili i zákeřnosti: mávali bílým praporem, že budou vyjednávat. Naši tedy také poslali skupinu vyjednávačů s bílým praporem, ale Němci celou skupinu postříleli. To bylo poblíž rybníčka za slivickou farou.”*

“11. května došlo k boji na Slivici. Dostali jsme se až k domku, kde bydlel místní hrobař. Němci na nás začali pálit z lesíka nalevo. Měli jsme tam citelné ztráty. Celý prostor byl pod německou palbou.”

Místo bitvy jižně od Prahy.

Vypíchli mu oči

“Kamarád Pepa Paul volal o pomoc, ležel s těžkým zraněním. Němci mu dokonce i vypíchli oči, ale nemohli jsme mu přijít na pomoc,” vzpomínal na bitvu u Slivice příbramský partyzán Emanuel Marek, člen partyzánského oddílu kapitána Olesinského.

Řadu bojovníků, nejen Čechů, ale i předsunutých pátračů z řad sovětské armády, tak **pobil jeden jediný německý kulomet, umístěný na věži slivického kostela**. Na bitevním poli umírali partyzáni, revoluční gardisté, ruští vojáci i civilisté.

Čimelice, 10. 5. 1945. Desetitisíce německých vojáků na strakonické silnici očekávají výsledky jednání. Foto: Alexandr Paul

Obrat přinesly kaťuš

Kolem poledne 11. května přijeli sovětští parašutisté, Rudá armáda dorazila odpoledne. Po průzkumu terénu následoval tvrdý útok pomocí děl a kaťuš. Obranný rajón nepřítele pokryla sovětská dělostřelecká palba, následoval útok pozemních vojsk.

“Ležel jsem s bratrem Karlem a Jaroslavem, přibit k zemi nepřátelskou palbou. Až najednou se spustila proti německým pozicím mohutná střelba - to nám přišli na pomoc příslušníci Rudé armády. Ti také zlikvidovali německý odpor u Slivice.”

V momentě, když spustily sovětské kaťuš, hitlerovci opustili obranné pozice a záhy se vzdali,” popisoval další průběh masakru Emanuel Marek.

Dali jsem jim cigarety

K největším bojům došlo v odpoledních a nočních hodinách 11. května. *“Kolem půl šesté večer 11. května se lidé z okolních obcí spojili s partyzány a postupovali ke Slivici. Němci je však rychle vytlačili. Viděl jsem, jak jich několik postříleli na cestě, jinou skupinku na mezi. Pak přišla desetičlenná skupina sovětských vojáků,”* vzpomíná Jindřich Hacaperka z Příbrami.

Dnes stojí na místě bitvy pomník, ke kterému se chodí klanět místní lisí

„Celou dobu až do půlnoci jsme slyšeli střelbu, otrásal se barák. Po půlnoci mě naši sebrali, abychom šli na chvíli spát. Když se rozednívalo, viděli jsme zástupy vojsk se samopaly. Byli to rudoarmějci. Táta se s nimi vítal, dal jim nějaké cigarety,“ vypráví pan Jiří Vostarek.

Němci vzorovali několik hodin. Hotovo bylo 3 hodiny ráno (12. května). Zdecimovaní Němci utíkali, nebo se vzdávali. Sovětští dělostřelci ze znovu nabitých děl již nevystřelili.

Čimelice, místo tzv. demarkační čáry Foto: Alexandr Paul

Vraťme se do Čimelic 9. května.

Pojďme zpátky před bitvu u Slivice. Generál SS von **von Pückler** nechal svou armádu za sebou – a v podstatě šlo o sebevražednou misi a přijíždí do obce Slivice.

Všechna pole po obou stranách silnice od Milína k severnímu okraji Čimelic se stala ohromným internačním táborem zhruba pro 70 tisíc osob. Spolu s vojskem dorazily německé ošetřovatelky v uniformách i mnoho civilistů, žen a dětí.

Přímo do Čimelic kolony Němců nevstoupily, pouze na obvodu obce se utábořilo asi 25 tisíc vojáků.

Paměť a dějiny 2/2010

Němci odhazují zbraně

Němečtí vojáci měli ještě čerstvé pozůstatky právě skončených bojů - začouzené obličejy, zaprášené stejnokroje, na hlavách odřené přilby. Již ani nečistili, neolejovali zbraně. Většina z nich se dobrovolně nechávala odzbrojovat. Je 9. května, ještě není konec.

Nejdříve odhazovali bajonety, munici, legitimace, odznaky a vyznamenání. Poté podél silnice odkládali nejrůznější vojenskou techniku, vozidla, jízdní kola, kulomety, samopaly, pušky, pistole.

Nekonečný proud vojáků a civilistů vycházejících z krvavého tunelu války. Někteří šli zdrceně, sehnutě, jiní se zřejmou úlevou. Nejčastěji však sklesle a apaticky. V Miroticích byl pro ně zřízen internační tábor.

Esesák je na místě. Dál to nejde

Večer 9. května k okraji Čimelic (z Prahy je to 90 km) dorazil ve svém automobilu Tatra 97 poznávací značky SS-500463 generál Waffen-SS von Pückler. Ubytoval se v domku čp. 99. Jako letní byt sloužil pražské rodině Hrochů, která jej však pronajala rodině Aloise Procházky.

Esesáckému generálovi a jeho pobočníkovi uvolnili místnost v přízemí. Do prázdného bytu v prvním poschodí se nastěhovala generálova sekretářka Lili Mühligová (28, manželka německého důstojníka padlého u Stalingradu), její pětiletá holčička a babička dítěte Lola Gargischová, manželka lékaře, který ale zůstal v Praze – a tím si zachránil život.

Lili Mühligová, údajně velmi pohledná (foto se nedochovalo) měla údajně poměr s generálovým pobočníkem, ale vztah těch tří jitrů fantazii.

Domek, kde se stal masakr generála Waffen-SS von Pücklera

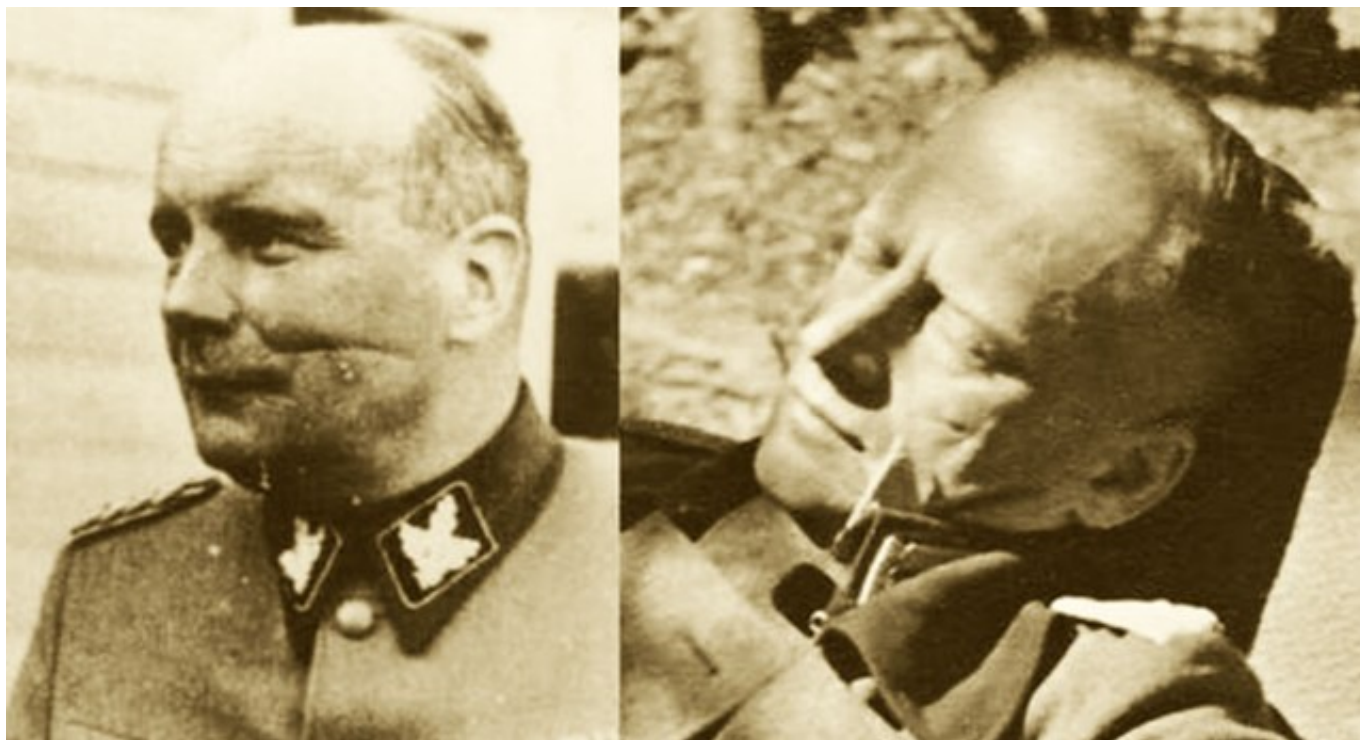
Tady je zavřeno

Lili Mühligová i její matka byly Němky, ale mluvili perfektně česky, zcela bez přízvuku, jako by žili v Praze mnoho let. Generál s sebou měl svého černého vlčáka jménem Ara.

V té době von Pückler pravděpodobně ještě nevěděl, že Američané definitivně uzavřeli přijímání německých jednotek a demarkační linie je neprostupná. Samozřejmě, že šlo o politické rozhodnutí. Ostatně Američané neměli ve Slivici podle Postupimských dohod vůbec být.

Na naše území pronikly americké jednotky podvodem, když vypustili falešné informace, že

zpravodajské služby hlásí chystaný útok Vlasovců na Brno, již osvobozené **maršálem Malinovským**.

Generál Waffen-SS von Pückler vlevo ve svém štábu na pražské právnické fakultě UK, vpravo s prostřelenou hlavou na dvorku domku č. 99

Jak začali Američané v panice kopat zákopy

Některé skupiny příslušníků SS to tak nehodlaly nechat. Před rakovickým dvorem a na poli u trati se znovu zmocnily svých zbraní a rozestavěly děla, kulometná hnízda a zaujaly palebné postavení. Hrozili, že když je Američané nepřijmou, postaví se na odpor.

Situace se stala kritickou. Když se i Američané začali zakopávat, vyděšené obyvatelstvo okrajových vilek Čimelic se rychle stěhovalo pryč. Zdálo se, že mezi Němci a Američany dojde ke krveprolití.

V sálu hostince **Na Knížecí** probíhá k vyjednávání, ale **čeká se na Rudou armádu.**

Generál SS pálí dokumenty

Když se generál von Pückler dozvěděl o drtivé porážce své armády (12. května), věděl, že se blíží konec. V domě čp. 99, kde bydlí v jednom pokoji se svým pobočníkem, brzy ráno **pálí jakési listiny** – možná ty, které popsal přes noc o den dříve.

Před devátou hodinou ranní 12. května po zuby ozbrojení vojáci obou armád zaujali místa stráží. Nejprve přijeli v autech se sovětskou a americkou vlajkou zástupci obou mocností. **Poté přijel generál Pückler** a s ním ještě jeden, mladý, modrooký generál.

S cyankáli na záchodě

Po hodině jednání podepsal modrooký německý generál kapitulací protokol. Když odstoupil od stolu, odešel na záchod. Po něm podepisoval generál von Pückler, který se se

sovětskými zástupci **domlouval rusky (!)**.

Právě když odkládal psací pero, strážé zaslechly, jak se **německý generál na záchodě sesul k zemi**. Otrávil se **kyanidem draselným** (cyankáli).

Velmi cenné svědectví podává **Květa Procházková**, jejíž rodiče měli pronajatý dům č. 99, kde bydlel generál von Pückler.

„Knopfrle, schnell, schnell!“

“Děvčátko si jako vždy hrálo u nás v kuchyni, když přiběhla úplně šílená babička, která se o děvčátko strašně bálo, a jen ji vyzvala „Knopfrle, schnell, schnell!“

Holčičku doslova táhla za sebou **i s panenkou**. Za chvíli nato jsme slyšeli první výstřel. Tatínek vyběhl z kuchyně, ale pod schody stál **pobočník, který ho pistolí odháněl zpět do bytu**.

Pak jsme slyšeli strašný **křik dítěte, které utíkalo po půdě**, a další střelbu. Zřejmě střílel generál. **Nakonec zastřelil i sebe**. Když lidé vyběhli nahoru, našli **zakrvácené peřiny** a deky a na nich mrtvá těla. **Děvčátko bylo smrtelně zraněné a téhož večera v německém lazaretu zemřelo,**“ vzpomíná **Květa Procházková**.

Generálův pobočník a údajný milenec krásné sekretářky Lili utekl, o jeho dalším osudu není nic známo.

Mrtví pak leželi na trávě pod oknem. Esesácký generál **von Pückler**, jeho sekretářka **Lili Mühlígová** a její matka **Lola Gargischová**. Co se přesně stalo na půdě, nikdo neví. **Esesák von Pückler zřejmě donutil obě ženy, aby se otrávily cyankáli, pak zastřelil dítě a nakonec sebe.**

Druhý hrob Krvavého hraběte. Čimelice, masový hrob

Mělký esesákův hrob a pak dvakrát ven

Večer byla těla pochována v mělkém hrobě na poli za plotem zahrady.

Zpráva o hromadné sebevraždě se okamžitě roznesla po celém okolí. Sebevražď německých poddůstojníků i důstojníků (často i s celými rodinami) přibývalo v německém ležení u Čimelic tou měrou, že nestačili být ani pochováváni. Hořela vozidla, materiál, dílny, ambulance, vybuchovala munice.

Esesák von Pückler a jeho společníci včetně dalších dvou německých vojáků (dohromady osm mrtvých) byli po dohledem vojáků Rudé armády v neděli 13. května německými zajatci vykopáni a převezeni na čimický hřbitov, kde byli pohřbeni v masovém hrobě.

Hrob zůstal neoznačen 50 let. V roce 1995 byl generál **von Pückler vykopán znovu**. Jeho ostatky byly odvezeny do Berlína.

Památník na místě bitvy

Vlčák Ara hledá pána

V neděli 13. května se začali Američané stahovat zpátky k Písku a Strakonícím, vojenskou situaci převzaly sovětské jednotky. Již od soboty 12. května ruští vojáci odzbrojovali německé vojsko, rozdělovali a třídili německé zajatce.

Ještě v dalších hodinách a dnech se po kraji potulovalo množství německých vojáků, příslušníků SS a Vlasovců. Členové sovětského speciálního komanda či příslušníci revolučních gard je pronásledovali, zajímali a často na místě popravovali.

Po Čimelicích dlouho pobíhal **Pücklerův ovčák Ara**. Každý den se znovu a znovu vracel k prázdnému hrobu. Vypátral jej dokonce až z Orlíka, kam ho ruští vojáci odvezli. Opuštěný pes marně hledal svého pána. Časem prý zdivočel, až ho kdosi zastřelil.